

Arrest

nr. 100 507 van 5 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 21 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 21 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 16 december 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) indient. Deze aanvraag werd op 25 januari 2011 ontvankelijk verklaard.

1.2. Op 12 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 29 november 2012 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor E.B., A. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 06.11.2012 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.3. Op 11 februari 2011 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

1.4. Op 21 november 2012 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 29 november 2012 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat een groot deel van zijn familie in België woont, met name de heer E.B., S. en mevrouw E.B., S. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien verklaart betrokkene niet waarom het feit dat zijn familie in België zou verblijven op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat immers niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2004 in België, heeft Nederlandse lessen gevolgd, heeft meegewerkt met de activiteiten voor buurtbewoners van Samenlevingsopbouw Noord, legt diverse getuigenverklaringen voor en is werkwilgig) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.5. Op 21 november 2012 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de derde bestreden beslissing, die op 29 november 2012 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de derde bestreden beslissing luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van G., W., Administratief-assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

E.B., A. (...), nationaliteit: Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

1.6. Op 28 januari 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde beslissing wordt ingetrokken.

1.7. Op 1 februari 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, vermeld in punt 1.1., ongegrond wordt verklaard en die op 12 februari 2013 ter kennis van verzoeker wordt gebracht.

1.8. Op 1 februari 2013 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten die tevens op 12 februari 2013 ter kennis wordt gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Middels een fax van 28 februari 2013 brengt de verzoekende partij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op de hoogte van wat volgt:

“Gelieve te noteren dat bij brief van 28.1.2013 van Directie Vreemdelingenzaken een rechtzetting gebeurde waarbij de ongegrondheidsbeslissing d.d. 12.11.2012 inzake de aanvraag artikel 9ter werd ingetrokken.”

Er dient op gewezen dat uit voormelde fax van 28 februari 2013 van de verzoekende partij duidelijk de intrekking van de eerste bestreden beslissing blijkt. Deze vaststelling wordt bevestigd in de nota met opmerkingen van de verwerende partij en in het administratief dossier.

De Raad benadrukt dat de intrekking van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat deze aangevochten akte met retroactieve kracht uit het rechtsverkeer verdwijnt en dus wordt geacht nooit te hebben bestaan. De intrekking van de eerste bestreden beslissing ontnemt per definitie het voorwerp aan het annulatieberoep, voor zover het gericht is tegen deze eerste beslissing.

Deze vaststelling wordt door de betrokken partijen niet betwist en ter terechtzitting van 22 maart 2013 worden geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen.

Het beroep tot nietigverklaring voor zover gericht tegen de eerste bestreden beslissing is zonder voorwerp en dient te worden verworpen in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 270).

2.2. In zijn fax van 28 februari 2013 betoogt de raadsman dat aangezien eerste bestreden beslissing werd ingetrokken, zoals vermeld in punt 1.6., verzoeker daardoor terug in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie.

Hij meent dat deze intrekking *“rechtstreeks gevolg”* heeft voor het verzoek tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien dit bevel niet werd ingetrokken maar tegenstrijdig is met de verlenging van het attest van immatriculatie.

2.2.1. De Raad stipt aan dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 25 oktober 2007, nr.

3139; RvV 20 november 2007, nr. 3810; RvV 16 juni 2008, nr. 12 612; RvV 27 mei 2008, nr. 11 815; RvV 15 september 2008 nr. 15.886; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 875; RvV 23 januari 2009, nr. 21 875; RvV 19 maart 2009, nr. 24 736; RvV 15 juni 2009, nr. 28 654).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

2.2.2. Dienaangaande repliceert ter terechtzitting de verwerende partij dat het attest van immatriculatie werd ingetrokken op 12 november 2012 en dat het bevel om het grondgebied te verlaten pas werd afgegeven op 21 november 2012. Op het moment dat de beslissing werd genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, was het attest van immatriculatie al een aantal dagen ingetrokken.

2.2.3. De verwerende partij werpt in haar nota voorts een exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de derde bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 november 2012, vermeld in punt 1.5.

Zij is van oordeel dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij het door hem ingediende beroep tot nietigverklaring ten aanzien van deze beslissing, gelet op zijn illegale verblijfssituatie en de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende zal de staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht zijn een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer, in het desbetreffende geval, één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de derde bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, wat door de verzoeker geenszins wordt betwist.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, met name is verzoeker niet in het bezit van een geldig visum. Een eventuele vernietiging van de derde bestreden beslissing kan aan de verzoeker dan ook geen nut opleveren.

De Raad dient echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In casu, stelt de Raad vast dat verzoeker geen grieven aanbrengt afgeleid uit een schending van een bepaling van het EVRM.

2.2.4. Daarnaast dient de Raad ambtshalve vast te stellen dat verzoeker geen enkel middel ontplooit ten aanzien van de derde bestreden beslissing. De twee middelen die worden aangevoerd zijn enkel gericht tegen de eerste en tweede bestreden beslissingen. De eerste en tweede bestreden beslissingen steunen op andere juridische en feitelijke overwegingen dan die waarop de derde bestreden beslissing steunt.

2.2.5. De Raad stelt, ten overvloede, voorts vast op basis van het administratief dossier dat op 1 februari 2013 inmiddels een nieuwe beslissing werd genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter ongegrond werd verklaard, dewelke gepaard gaat met een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten, zoals vermeld in punten 1.7 en 1.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker hiervan in kennis werd gesteld 12 februari 2013. Verzoekers attest van immatriculatie werd dus opnieuw ingetrokken, en verzoeker werd tevens uit het vreemdelingenregister afgevoerd omwille van “*verlies van recht op verblijf*”. Bovendien werd een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

2.2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid dient te worden aangenomen.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg onontvankelijk voor zover het gericht tegen de derde bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de tweede bestreden beslissing

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat dit middel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Gelet op wat voorgaand wordt gesteld in punt 2.1., kan de Raad enkel vaststellen dat dit deel van het beroep zonder voorwerp is. Het eerste middel is onontvankelijk.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Schending van artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van een bestuurshandeling. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De regularisatieaanvraag dd. 11.02.2011 op grond van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om verzoeker toe te laten de aanvraag op grond van artikel 9bis in BELGIE in te dienen.

Deze vaststelling in de bestreden beslissing is opmerkelijk vermits verzoeker in BELGIE over een attest van immatriculatie beschikte vanaf 25.01.2011 en dit naar aanleiding van de medische regularisatie aanvraag die ontvankelijk verklaard werd door verwerende partij op 25.01.2011.

Verzoeker is dan ook van mening dat de motivering van de bestreden beslissing foutief is en de motiveringsplicht geschonden is alsmede artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden is.”

3.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van

oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

3.4. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de tweede bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoeker de tweede bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, waarvan de schending eveneens door de verzoeker wordt aangevoerd.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Daarmee samenhangend houdt het respect voor de zorgvuldigheidsplicht in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.6. De verzoeker voert aan dat hij omwille van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet sinds 25 januari 2011 over een attest van immatriculatie beschikte. Aangezien hij op het moment van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, 11 februari 2011, over dat attest van immatriculatie beschikte, dient dit volgens de verzoeker beschouwd te worden als een buitengewone omstandigheid zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.6.1. Dienaangaande stelt de Raad vooreerst vast, na lezing van het administratief dossier, dat verzoeker in zijn aanvraag van 11 februari 2011 zelf geen melding maakte van zijn attest van immatriculatie als "*buitengewone omstandigheid*".

3.6.2. De verweerder stelt voorts dat het attest van immatriculatie van de verzoeker op 12 november 2012, dus voor het nemen van de tweede bestreden beslissing van 21 november 2012, werd ingetrokken als gevolg van de beslissing van 12 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. De kritiek van verzoeker dat hij op het moment dat de tweede bestreden beslissing werd genomen over een attest van immatriculatie beschikte, is dus, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, niet correct.

3.6.3. Het gegeven dat dat de beslissing van 12 november 2012 vervolgens zelf werd ingetrokken waardoor verzoeker weer in bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie aangezien hij terug viel op zijn ontvankelijkheidsbeslissing, doet op zich geen afbreuk aan de bestreden beslissing. Zoals reeds gesteld, dient de Raad de regelmatigheid van een administratieve beslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om

deze te nemen. Uit het administratief dossier blijkt dat de beslissing van 12 november 2012 pas werd ingetrokken op 28 februari 2012, en dus ruim drie maanden nadat de tweede bestreden beslissing op 21 november 2012 werd genomen.

3.6.4. Ten overvloede blijkt uit het administratief dossier dat ondertussen een volgende beslissing werd genomen op 1 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en waar opdracht werd gegeven tot intrekking van het attest van immatriculatie. De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoeker nog heeft bij zijn betoog, aangezien hij nu, net als op het moment dat de tweede bestreden beslissing werd genomen, niet langer in het bezit is van een attest van immatriculatie.

3.7. De verzoeker laat daarenboven met zijn louter betoog na om *in concreto* aan te tonen dat het beschikken over een attest van immatriculatie een omstandigheid is die een tijdelijke terugkeer naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Met het louter betoog dat de verzoeker *“in BELGIE over een attest van immatriculatie beschikte vanaf 25.01.2011 en dit naar aanleiding van de medische regularisatie aanvraag die ontvankelijk verklaard werd door verwerende partij op 25.01.2011”* toont verzoeker dit geenszins aan. Bijgevolg acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de verwerende partij om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen.

3.8. Met zijn betoog maakt de verzoeker geenszins aannemelijk dat de gemachtigde op een kennelijk onredelijke wijze, met miskenning van de gegevens van het dossier of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Evenmin toont verzoeker aan dat de verwerende partij *in casu* een invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip volgens verzoeker dient te worden ingevuld.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de eerste en derde bestreden beslissingen is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES